

(Nağmelerinin esiri oldum)

Ankara, 1951

Nâğ — me-le — ri — nin e — si-ri ol —

dum coş — dum bu ge — ce coş — dum bu ge —

"SAZ." I. "SAZ." II.

-ce

Se-ni duy-mak sa-na kan — mak i-çin koş-dum bu ge-ce
Son-suz u-fuk lar-de uç — mak " "

Ah kos — dum bu ge — ce

II. (Miyen)

Bağ-lan-di gön — lüm ru — hum-den

ko-jan se — da — la — ra ko-jan se — da —

Ia — ra hep

"J M Z."

Nağmelerinin esiri oldum, koşdum bu gece
 Seni duymak sana kanmak için koşdum bu gece
 Bağlandı gönlüm ruhumdan kopan sedâlara hep
 Sonsuz ufuklarda uçmak için koşdum bu gece